

A szív mögött

Nehéz vagyok én is, uram.
A reggel, minden nap beleszúr,
csukott szemhéjon
keresztül is, a fejbe,
a napok mintha
nem tudnának múlni,
oly elnyújtott és
tétova mindegyik.
Mint olajba mártott,
dermedt testről,
csöpögnek le rólam is
a remények és húznak
lassan a föld felé.

Nincs kar, nincs száj,
nincs egy hát sem,
ami eltakar.

Látom, hogy távolodik megint:
magamra fog hagyni az élet.
Én meg csak ülök itt magával,
emelgetem a poharakat,
csak nézek és várok és
nem tudom, mit kellene
tenni, uram.

Magamra fog hagyni,
tudom. És később,
bármit is fog adni,

bárhogy is próbál majd
kárpótolni, én már
nem leszek ugyanolyan,
többé nem leszek a régi,
mint mikor először
elengedett.

Távolodok magamtól
én is. Mikor gyaloglás
közben visszanézek,
látom magam mögött hagyva
a saját arcomat.
Nézzen mögém, uram,
ott állok még saját magam
mögött?
Mint egy gyerek,
csak követem magam,
kérdés nélkül,
hallgatva arról, hogy
fáj-e vagy sem,
de rövidek a lábaim,
s nem tudok úgysem
elég gyorsan lépni,
hogy utolérjem magam,
hogy a saját kezembe
újra belekapaszkodjak.

És nem értem,
miért hagyom ott magam
pár sarok után újra,
és hogy mi marad
belőlem,
mire az élet
megmutatja mindenét.

Az élet úgy múlik,
mintha jég helyett
rajtam keresne
jó helyet a léknek,
réseket vág rajtam,

próbál belenyúlni,
de nem ér le
az aljamig a keze.

Húzza ki magát, uram,
széles vállalai mögött
fut a délután,
a nők izzadnak,
a férfiak nézik a járdát,
olvad az ég,
tükörtojás a nap,
az autók pedig
mély vágatokat nyomnak
maguk alá az útba,
s oly súllyal húz ez a test
engem is a szék felé,
mintha két kézzel volna
le magáról az élet.

Mi van a szív mögé szorítva, uram?
Ahányszor sóhajtok,
hátról meglöki valami a szívemet,
sokszor a mellem is beleremeg,
úgy ver belülről engem ez a valami
egyenesen a szív mögül.

A szerző a vers megírásakor Móricz Zsigmond irodalmi ösztöndíjban részesült.